

Bující černošské násilí na amerických vojenských základnách

zvedavec.news/komentare/2023/08/9731-bujici-cernosske-nasili-na-americkych-vojenskyh-zakladnach.htm

Eric Striker

4.8.2023 Komentáře Témata: USA 1986 slov

Příběh vojína americké armády černé pleti, který se vykašlal na prohlídku demilitarizované zóny a vběhl do Severní Koreje, se dostal do popředí zájmu novinářů, ale tento incident je příležitostí k diskusi

o anarchii a dysfunkci, kterou Spojené státy vyvázejí do svých satelitních států prostřednictvím svých 750 zahraničních základen v 80 zemích.

Podle posledních zpráv byl 23letý „přeběhlík“ Travis King během svého pobytu v zemi agresorem při několika násilných činech vůči Korejcům. King má na svém kontě několik incidentů, od zmlácení muže v nočním klubu, ohrožování Korejců na ulici výhrůžkami a rasistickými urážkami až po napadení policistů.

Podle americké dohody o statutu ozbrojených sil (SOFA) je pro místní úřady obtížné stíhat americké vojáky, kteří se na místních obyvatelích přiživují. Korejští prokurátoři Kingovi vyhověli tím, že mu nařídili zaplatit za poškozené policejní auto, což odmítl.

Americké úřady, které mají poslední slovo, pokud jde o potrestání vojenských dodavatelů a personálu za trestné činy v okolních oblastech, se často chovají k občanům ve svém okolí s opovržením. Nehledejte nic jiného než případ Kinga, který byl údajně ve vazbě a eskortován vojenskou policií, aby byl letecky přepraven do Spojených států k dalšímu potrestání, a přesto nějakým způsobem skončil na vlastní pěst tři hodiny cesty od nejbližšího letiště, aby se vydal na prohlídku DMZ.

Mnoho velkých amerických vojenských základen v zahraničí je mikrokosmem Ameriky, kde se nachází Taco Bells, hiphopové taneční kluby, spousta drog a množství kriminality odrážející rasové problémy v USA. Na japonské Okinawě je nyní 55 000 amerických vojáků, v Jižní Koreji 28 500 a v Německu 33 000. V rozporu s tvrzením washingtonského zahraničněpolitického establishmentu není tato přítomnost vnímána jako vítaný bezpečnostní nárazník proti údajným geopolitickým hrozbám, ale naopak ji místní obyvatelé běžně odmítají jako nucenou okupaci, národní ponížení a zdroj anarchie.

Není žádným tajemstvím, že domácí vojenská zařízení USA, jako jsou Fort Bragg, Fort Bliss a Fort Hood, která jsou rasově nejintegrovanejšími komunitami v Americe, jsou válečnými zónami plnými činnosti černošských a mexických gangů, rozbujele vraždy (včetně nadprůměrné míry mezirasové kriminality) a sexuálních útoků (včetně útoků na muže). Běloši na základně se také dopouštějí trestných činů, někdy jako komplicové černochoů nebo Mexičanů v drogové kriminalitě, ale dochází k tomu na úrovni nebo pod úrovní podílu vojáků evropského původu.

Není toho tolik známo o tom, jak tato morální degenerace uvnitř armády ovlivňuje obyvatelstvo v zahraničí, kde má vláda USA obrovský vliv na klientské režimy, které aktivně pomáhají zakrývat rozsah místních zvěrstev a kriminálního chování, aby nedošlo k rozrušení obyvatelstva.

Zahraniční vlády mohou podporovat vojenskou přítomnost USA na svém území, ale obyvatelé nikoli. Mnozí sionističtí představitelé zahraniční politiky zpanikařili a nakonec zvrátili pokus prezidenta Donalda Trumpa stáhnout vojáky z Německa a Koreje a označili je za zradu spojenců, ale tato myšlenka zůstává populární. Nedávné průzkumy ukázaly, že většina Němců si přeje, aby se američtí vojáci vrátili domů, zatímco obyvatelé Okinawy pravidelně pořádají masové protesty (v jednom případě vyšlo 50 % obyvatel ostrovů) a požadují, aby se to, co vnímají jako rejdiště vykořisťovatelů, násilníků a vrahů pod červenobílou a modrou vlajkou, nadobro uzavřelo. Po smrti dvou korejských školaček rukou nedbalých amerických řidičů tanků v roce 2002 následoval jeden z největších a trvalých projevů antiamerikanismu ve „spojenecké“ zemi.

Historie násilí v armádě černé pleti

Je náročné najít přesné statistiky týkající se trestných činů (zejména rozebraných podle rasy) spáchaných americkými vojáky mimo aktivní válečné zóny v zahraničí, jak nedávno zjistila studie Pentagonu hledající informace o podezření na „rasové rozdíly“ ve

vojenských disciplinárních vyšetřováních. Přesto existuje velké množství neoficiálních informací, které se sčítají s údaji. Pokud jde o trestné činy spáchané v cizích zemích, oběti mají často pocit, že je zbytečné je hlásit, protože úřady většinou nemohou viníky stíhat a američtí důstojníci obecně zřejmě přivírají oči nad vším, co se netýká vražd.

Již od druhé světové války jsou mezi pachateli závažných trestných činů nadměrně zastoupeni vojáci černé pleti. Podle archivních údajů bylo ze 70 amerických vojáků popravených za brutální znásilnění a vraždy v evropském divadle druhé světové války 55 černochoů. Před rozhodnutím Nejvyššího soudu z roku 1983, které postavilo trest smrti v armádě mimo zákon, bylo 11 z 12 vojáků popravených za hrdelní zločiny černé pleti. V tomto období tvořili černoši pouhých 10 % všech amerických ozbrojených sil.

Tato čísla jsou ohromující i ve srovnání s běžnými rasovými rozdíly v kriminalitě v USA. Důvodem nesmírně nerovnoměrného zastoupení černochoů mezi násilníky a vrahy je zčásti to, že černoši obvykle sloužili spíše ve služebních než aktivních bojových funkcích, kde byli civilisté obvykle vyklizeni. Je však těžké tvrdit, že zde není i rasový rozměr. Podíváme-li se na záznamy o trestech v tomto období, vidíme, že disciplinární opatření byla napříč rasami rovnoměrněji udělována za méně závažné přestupky, jako je opilost nebo nekázeň, což naznačuje, že obzvláště sadistické sklony se objevují u relativně vysokého počtu černochoů, když mají pocit, že se mohou dostat k moci nad okupovaným nebo hostitelským obyvatelstvem. Je třeba poznamenat, že vojenská stíhání za barbarské činy během 2. světové války se do značné míry omezovala na trestání zločinů spáchaných na lidech ve spojeneckých zemích, jako je Francie, Anglie a Itálie (která se po převratu proti Benitu Mussolinimu připojila ke Spojencům v roce 1943), a teprve po počátečním uvítání (v případě Anglie se jednalo o černošské vojáky, které považovali za oběti amerického Jima Crowa) se rychle změnila v místní pobouření.

Rozsah násilného kriminálního chování amerických vojáků zaměřeného proti civilistům v Japonsku a Německu během války nebyl nikdy oficiálně vyčíslen.

Pokud jde o Japonsko, jsou k dispozici střípky důkazů – převážně z japonských zdrojů spolu s krátkými zmínkami v amerických knihách a novinách – poukazující na systematické a bezdůvodné vraždění a sexuální útoky zaměřené na muže, ženy a děti. V některých případech se dochovaly fyzické důkazy, jako například vražedný incident v Katsuyamě v roce 1945, kdy tři černošští vojáci, kteří pravidelně vcházeli do města, aby znásilňovali ženy, byli nakonec zabiti několika zbývajícími japonskými vojáky, kteří se po kapitulaci svého národa ukryli v džungli, aby bojovali dál. Ostatky černých vojáků byly objeveny v jeskyni v roce 1997.

Ať už se černošský 24. pěší pluk vydal kamkoli na světě, následoval chaos. V jednom případě dostal 24. pluk rozkaz opustit své japonské působiště a formálně vstoupit do korejské války. Dne 11. července 1950, v noci před odjezdem do Koreje, uspořádalo 200 černých vojáků pluku zcela nevyprovokovanou vzpouru v nedalekém městě Kokura, kde se oddávali hromadnému rabování, přepadávání, sexuálním útokům na ženy (i před zraky jejich rodin) a vraždám japonských kolemjdoucích. Podle výpovědí očitých svědků a primárních pramenů shromážděných japonskými historiky přemohli vystrašenou japonskou policii malého města, takže bezuzdné divoštví skončilo až po přestřelce mezi černošskými vojáky a americkou vojenskou policií. Stejný pluk si počínal totožným způsobem již za první světové války, kdy v roce 1917 při vzpouře v texaském Houstonu zavraždil 16 bělochů. Čtyřicetý pluk byl neustálým zdrojem bolestí hlavy amerických velitelů, dokud nebyl v roce 1951 formálně rozpuštěn kvůli svému dlouholetému odsouzeníhodnému chování.

Nebyl to zdaleka jediný zločin spáchaný v tomto období. Černošští vojáci, využívající zástěrky mobilizace, se nejaktivněji podíleli na dravém násilí během krátce před odchodem do Koreje. Dalším do

značné míry zapomenutým příkladem je krutost vojáka jménem James L. Clark, jehož rasa je ve vojenských záznamech uvedena jako černá. Clark byl odsouzen k trestu smrti za to, že se vloupal do domu japonské rodiny a dožadoval se sexu a poté je všechny zabil. Příběh zdramatizoval japonský spisovatel Seicho Matsumoto, který navzdory tomu, že je marxista, podrobně popisuje jedinečnou brutalitu, kterou vůči Japoncům projevovali černoši.

Je známo, že vojáci všech ras se ve válečných zónách dopouštějí excesů, ale násilí černochoů vůči náhodným Evropanům a Asiatům v blízkosti jejich vojenských základen bylo vždy nápadně vysoké. Ve Fort Leavenworth, kde se prováděly vojenské popravy, byla drtivá většina oběšených černochoů. Moderní kritičtí rasoví teoretici na to poukazují jako na projev předpojatosti trestního soudnictví, ale ve svých spisech opomíjejí hrůzné detaily zločinů spáchaných černými obžalovanými, které vytvořily přitěžující okolnosti zasluhující smrt namísto doživotního vězení, jako například znásilnění a zmrzačení jedenáctileté rakouské dívky, různé sadistické útoky na bílé taxikáře a vražedné řádění v roce 1954, kdy byli zabiti dva spolubojovníci a jejich německé přítelkyně.

Problém se jen zhoršil

S nástupem hnutí za občanská práva a jeho doktríny rozdílného dopadu se zločinnost na amerických základnách a v jejich okolí nutně zvyšuje. Od roku 2020 se ministerstvo obrany pustilo do projektu odstranění rasových rozdílů ve vojenské justici, což nevyhnutelně povede k exportu vlny násilné černošské kriminality, která v současnosti zachvátila USA. Svět je vystaven nekontrolované a stupňující se míře černošského násilí, jenže nyní bílí důstojníci, kteří se bojí, že jim obvinění z rasismu zničí kariéru, přistupují k problému stejně jako soudci a státní zástupci ve vlasti: vždy se staví na stranu černošského zločince.

Morální zbabělost je charakteristickým znakem nejvyšších představitelů americké armády. V roce 1995 unesli tři černošští příslušníci amerického námořnictva dvanáctiletou japonskou školačku, svázali ji a zbili a pak ji hromadně znásilnili ve své dodávce. Rodiny obviněných mužů se obrátily na spřátelená židovská média s tvrzením, že se staly obětí rasistických Japonců, kteří po desetiletích vzájemného působení běžně spojují zločiny amerických vojáků s černochoy. Nejde o produkt institucionálního rasismu, naopak, během incidentu v roce 1995 se japonská vláda a kontrolovaná média spikly, aby aktivně potlačily zveřejnění fotografií násilníků z obavy, že by to mohlo vyvolat rasovou odezvu. Nedostatek vážnosti, s jakou byl útok zpočátku přijímán úřady, ilustroval admirál Richard C. Macke, tehdejší velitel amerických sil v Tichomoří, který na hněv místních obyvatel drze reagoval tím, že pachatele označil za „hloupé“, a to nikoliv proto, že mučili malou japonskou holčičku, ale proto, že peníze utržené za pronájem dodávky použité při zločinu měli raději použít na japonské šlapky. Tři muži byli propuštěni v roce 2002.

V letech 1972 až 2019 spáchali američtí vojáci na obyvatelích Okinawy 6 000 trestných činů – z toho nejméně 10 % závažných napadení, znásilnění a vražd. Tisíce lidí byly také zraněny nebo zabity při nehodách způsobených nekompetentním vojenským personálem. Japonská vláda a média se podřizují Washingtonu a snaží se stížnosti na neúnosnou situaci zmírnit zveřejňováním falešných grafů, podle nichž Okinawané – nejchudší obyvatelé Japonska – páchají v přepočtu na obyvatele více trestných činů než vojáci. Tyto údaje kolují na internetu v anglicky psaném japonském tisku, ale jedná se o nečestný statistický trik, který srovnává jablka běžných přestupků domorodců, jako jsou drobné krádeže nebo nelegální hazardní hry, s pomeranči závažných trestných činů amerických vojáků v oblasti, jako jsou těžká napadení nebo pronikavé sexuální útoky.

V Koreji spáchali američtí vojáci v letech 1967-1998 50 000 trestných činů. V této východoasijské zemi s nízkou kriminalitou se americký personál každoročně dopouští stovek násilných přepadení a vloupání, zatímco počet znásilnění je pětkrát vyšší než u místních obyvatel. Rozsah problému se v průběhu let poněkud snížil poté, co velitelé začali nasazovat krajní opatření, jako je například uzamčení celé základny, když závažný trestný čin vyvolá kontroverzi, přesto však zprávy citují Korejce, že se „více bojí amerických vojenských mírových sil než severokorejského režimu“.

V Německu byla americká vojenská policie nucena začít hlídat místní bary a nádraží kvůli nedávným násilným incidentům mezi americkými vojáky a německými policisty.

Tyto problémy mají i menší základny. V loňském roce žena mexického původu sloužící v americkém letectvu při řízení pod vlivem alkoholu poblíž letecké základny Aviano srazila a zabila dospívajícího italského chlapce. Chlapcova truchlící matka chce, aby byla podezřelá souzena před italským soudem, a místním zpravodajským agenturám řekla: „Všichni víme, že vojáci na základně Aviano si v této oblasti dělají, co chtějí, že nerespektují pravidla.“ Místní prokurátoři však uvedli, že kvůli předpisům SOFA možná nebudou moci opilou řidičku obvinít. V poslední době se objevily i další případy, kdy američtí vojáci umístění v Latinské Americe organizovali mnohamilionové gangy pašeráků drog a obchodníků s lidmi.

Doma i v zahraničí je naše armáda přežitkem naší společnosti a naše společnost je ostudou. Lidé okupovaní washingtonským režimem – ať už jsou to Němci v Norimberku, Japonci na Okinawě nebo běloši na louisianském venkově poblíž Fort Polk – jsou nešťastní z bezprostředního dopadu imperiálního projektu, o který jsme nežádali.

The Rampant Black Violence On American Military Bases vyšel
22.7.2023 na nationaljusticeparty.com. Překlad v ceně 820 Kč
Zvědavec.

Známka 1.2 (hodnotilo 35)

Oznámujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

2 příspěvků
(2 nové)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF